

sig fast. Under normale Forhold, gennem hele den Periode, hvor man har haft Guldindløselighed, er Gullet alene jo ikke en Betryggelse for Kronens Værdi. Der kræves i visse Øjeblikke, som indtræffer, en bestemt Bankpolitik for at værne om Gullet. Det er den, vi for Øjeblikket har set den engelske Bankledelse udføre ved at værne om sin Guldbeholdning efter den ny indførte Guldindløselighed ved en Forhøjelse af Diskontoen, og den danske Nationalbanks Ledelse har om Guldindløseligheden, naar den indføres ved Pari, henvist til, at dens Midler til at værne om sin Guldbeholdning er de banktekniske Midler, er Diskontoforhøjelse, er Kreditindskrænkning.

I hvilket Omfang disse Midler skal anvendes, kan man ikke udtale sig om, før den Situation, hvori disse Forhold kommer til at udfolde sig, er til Stede, men man har ved tidligere Lejligheder, hvor man ikke skriftligt har formuleret sine Ord, henvist til, at hvis man satte Kronen for højt, vilde de Midler, man vilde have at anvende, blive meget voldsomme og hindre Nationalbanken i at yde de private Banker nogen Hjælp til deres Opretholdelse af de Bedrifter, de støttede under en saadan Situation. Med andre Ord, hvis man tvinger Nationalbanken til Guldindløselighed af en Krone, som ligger for højt i Forhold til alle de økonomiske Tilstande i Samfundet, vil Nationalbankens Politik betyde, at den ikke kan opretholde sin Støtte af de private Banker, og at disse derfor ikke kan opretholde deres Støtte af de private Virksomheder, og at derfor de Virksomheder, som ikke staa ganske solidt paa deres egne Ben, nødvendigvis vil styrte sammen. Det er nyttigt, at det bliver klart, at saadan er Forholdet.

Vi har heller aldrig paastaet, at en Gennemførelse af Kronen til en lavere Værdi end 100 vilde være i Stand til øjeblikkelig at medføre Krisens Afslutning og øjeblikkelig at medføre Muligheden for en Guldindløselighed uden de voldsomste banktekniske Midler. Hvis man skulde dette, maatte man gaa til en Indløselighed af Kronen til en lavere Kurs end 91, saa maatte man gaa til en Indløselighed af Kronen til en Værdi, der svarer til det nuværende Prisniveau i Samfundet, og saa vil vi ikke være meget højt oppe i 80erne, et Forhold, som jeg tillader mig at gøre opmærksom paa overfor alle dem, der siger: Nu er vor Krone jo i 93, der er jo kun 7 Ø. tilbage. Ja, paa Papiret, i Valutakurserne er der 7 Ø. tilbage, men i de virkelige økonomiske Forhold her i Landet er der rimeligvis 19, 18, 17 Ø. — jeg kan ikke saa nøje an-

give det — tilbage. Det er det, der faktisk er tilbage, inden vi har naaet en Paritet, som hviler paa, at alle Forhold i Landet har indordnet sig under denne Paritet.

Derfor har vi kun sagt den ganske selvfølgelig Ting, som ingen Betragtning imod den fra det ærede Medlem Hr. Lange, i alt Fald af dem, han hidtil har fremført, i nogen Maade kan rokke, nemlig at man kan naa til Sikkerhed for Erhvervslivet paa et fast Grundlag for vort Pengevæsen indenfor en rimelig Tidsfrist ved at gaa den af os anbefalede Vej; det vil være muligt at se Tidspunktet, hvor en Fastlæggelse kan finde Sted, hvis man vælger denne Vej. Men hvis man vælger den anden Vej, vil ingen være i Stand til at se, hvor Endemaålet er, og hvor Sikkerheden ligger, ingen vil være i Stand til at sige, hvor langt ude den ligger, bl. a. fordi Utrygheden i Verden, Usikkerheden herhjemme, alt vil medføre, at Bevægelser op- eller nedad, hvis man ikke snart naar til en Afgørelse paa den af os foreslaaede Maade, vil stille Maalet ud i en fjernere eller nærmere Fremtid, som ingen vil være i Stand til at udtale noget som helst bestemt om. Det er ud fra denne Opfattelse, at Sikkerheden indenfor en rimelig Tidsfrist vil kunne naas paa den af os angivne Maade, at vi har rejst dette Spørgsmaal, og dernæst ud fra et Synspunkt til, at der gennem den af os anviste Vej vil saa at sige sluttes et Forlig — hvad jeg tidligere har haft den Ære at sige — mellem de i denne Sag modstridende Interesser. Det skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa ved denne Lejlighed, vi kommer jo til at vende tilbage til Spørgsmaalet.

Det er disse to sideløbende Betragtninger, Ønskeligheden af Sikkerhed snarest muligt og Ønsket om en Mildning af Krisen og et Forlig mellem Erhvervs- og andre til Pengene knyttede Interesser, der danner Grundlaget for den Anmodning, vi har rettet til Erhvervsministeren, og som han har imødekommet, om snarest muligt at tilstille Valutaudvalget en Redegørelse for de retslige, finansielle og økonomiske Følger af en Guldindløselighed ved en definitiv Guldværdi lig den engelske Shillings, samt Meddelelse om den Form, hvorunder en Beslutning herom vilde være at tage.

Jeg skal endnu kun udtale min Beklagelse af, at Rigsdagen forhandler denne Sag paa et Kronegrundlag, et Guldværdigrundlag, som ikke er det, Rigsdagen forudsatte, at den, naar den traadte sammen i Oktober, vilde forefinde, og hvor den ønskede at føre denne Forhandling. I